

Glasul tău

Mirimirela

Copacii se preling ca mierea
Pe azurul cerului de toamnă
Iar eu mă sor cu ochii zarea
Azi, glasul tău mă cheamă.

Un nuc bătrân și ruginit ,în cap de vie
Semeț , culegătorilor se arată.
Inima mi plânge a pustie
Și glasul tău mă cheamă.

Tu nu mai ești ! Dar amintirea ți vie
În sufletu mi se sfarmă
Azi , vântul suflă a pribegie
Când glasul tău mă cheamă.